

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FISHER, TARRYN

Roșu murdar / Tarryn Fisher ; trad. și note de Mirela Dorobanțu. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-385-1

I. Dorobanțu, Mirela (trad. ; note)

821.111

Redactor: **Andreea Corneanu**
Grafician copertă: **Adelina Gavrilă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

DIRTY RED

Copyright © 2012, 2018 by Tarryn Fisher
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

TARRYN FISHER

ROȘU MURDAR

LOVE ME WITH LIES # 2

*Traducere din limba engleză și note
de Mirela Dorobanțu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

UNU

ÎN PREZENT

Privesc în jos la creatura roz gălăgioasă din brațele mele și intru în panică.

Panica e un vârtej. Prinde viață ca un vortex în creierul tău, căpătând viteză pe măsură ce se adâncește în restul trupului. Vine în spirale, făcându-ți inima să bată cu putere. Se răsuțește, strângându-ți stomacul și provocându-ți răul. Ajunge la genunchi, înmuindu-i înaintea să formeze o baltă urât mirositoare pe degetele de la picioare. Le strângi, respiri adânc și de agăți de colacul de salvare al sănătății mintale înainte ca panica să te absoarbă.

Au trecut zece secunde de când am devenit mamă.

I-o dau înapoi tatălui ei.

— Trebuie să angajăm o bonă.

Îmi fac aer cu o revistă *Vogue* până când devine prea grea, apoi las încheietura moale, iar revista cade pe podea.

— Poți să-mi dai sticla de Pellegrino?

Îmi flutur degetele spre sticla cu apă îmbuteliată la care nu ajung și-mi sprijin din nou capul pe perna plată de spital.

Acestea sunt faptele: o ființă umană tocmai a ieșit din trupul meu după ce a crescut acolo timp de nouă luni. Faptul că seamănă cu un parazit este de ajuns să

mă facă să prind medicul de poala halatului și să-i cer să-mi lege trompele cu o fundă drăguță. Abdomenul – pe care l-am examinat deja – seamănă cu un balon dezumflat de culoarea pielii. Sunt obosită, am dureri și vreau să merg acasă. Deschid un ochi când primesc apa. Nu ar trebui să roiască oamenii în jurul meu pentru ce tocmai am reușit să fac?

Bebelușul și tatăl stau în fața ferestrei, în lumina slabă a amiezii, ca o reclamă ieftină la un spital. Tot ce le lipsește e un slogan care să illustreze momentul: *Întemeiați-vă o familie alături de familia noastră.*

Fac efortul să-i privesc cu atenție. El o strânge în brațe, cu capul plecat și nasurile aproape li se ating. Ar fi trebuit să fie un moment tandru, dar el o privește cu atâta dragoste, încât simt cum mi se strânge inima de gelozie. Acest sentiment este al dracului de puternic. Mă agit din cauza atingerii ei, fiindu-mi dificil să o accept.

De ce nu am avut un băiat? E... copilul meu. Noua dezamăgire m-a făcut să-mi afund din nou capul în pernă ca să nu mai văd scena din fața mea. Cu două ore mai devreme, medicul a pronunțat cuvântul *fată* și mi-a pus la piept trupul vinețiu și plin de mângă. Nu am știut ce să fac. Soțul meu mă privea, așa că am întins o mână ca să o ating; în tot acest timp, cuvântul *fată* îmi presa pieptul ca un elefant de o mie de tone.

Fată.

Fată.

Fată.

Va trebui să-mi împart soțul cu o altă femeie... din nou.

— Ce nume îi vom pune?

Nici măcar nu s-a uitat la mine când a vorbit. Aveam senzația că îmi câștigasem dreptul să mă privească măcar. Băga-mi-aș! Eram în plus.

Nu alesesem un nume de fată. Fusesem atât de sigură că va fi băiat. Charles Austin – ca pe tatăl meu.

— Nu știi. Ai vreo propunere?

Am netezit cearșaful, studiindu-mi manichiura. Un nume e doar un nume, nu-i așa? Mie nici măcar nu mi se spune pe numele ales de părinții mei.

El s-a uitat mult timp la ea, ținându-i căpșorul în palmă. Copila nu-și mai agita pumnișorii, stând nemișcată în brațele lui. Cunosc sentimentul.

— Estella.

Cuvântul s-a rostogolit de pe limba lui de parcă toată viața așteptase să-l rostească.

Am ridicat brusc privirea. Mă așteptam la ceva mai puțin... antic. M-am strâmbat.

— Pare numele unei bătrâne.

— E dintr-un roman.

Caleb și cărțile lui.

— Care anume?

Nu citesc... decât dacă pui la socoteală revistele, iar dacă există șansa să fi fost ecranizat, posibil să-l fi văzut.

— *Marile speranțe.*

Îmi îngustez privirea și simt cum mi se strânge stomacul. Are legătură cu ea. O știi.

Nu dau glas acestor gânduri. Sunt prea isteată ca să atrag atenția asupra nesiguranței mele, așa că ridic umerii și zâmbesc spre el.

— Vreun motiv anume? întreb inocent.

Pentru un minut, am senzația că observ ceva trecând peste chipul lui, o umbră care i-a coborât peste ochi ca și cum vede un film rulând. Înghit cu greutate. Cunosc expresia aceea.

— Bebelușul...

Filmul se termină și el revine la mine.

— Întotdeauna mi-a plăcut numele. Arată ca o Estella.

Am sesizat în tonul lui.

Pentru mine, bebelușul arată ca un omuleț bătrân și chel, dar dau din cap. Nu reușesc să-l refuz pe soțul meu, așa că bebelușul pare că tocmai a pierdut un pariu.

Când pleacă acasă ca să-și facă duș, scot telefonul de sub pernă și caut pe Google „Estella din *Marile speranțe*”.

Pe un website e descrisă ca o frumusețe încântătoare, cu o personalitate rece și un complex de superioritate. Altul spune că e reprezentarea fizică a tot ce-și dorise mereu Pip și nu putuse avea. Las telefonul din mână și mă uit în coșul de lângă mine. Caleb făcea totul cu un scop. Mă întreb de cât timp își dorea o fată. Mă întreb dacă vreme de nouă luni eu am dorit să am un fiu, iar el a dorit să aibă o fiică.

Nu simt nimic – niciuna dintre emoțiile materne copleșitoare despre care-mi vorbiseră prietenele mele legat de propriii lor copii. Fosiseră cuvinte ca: necondiționat, cu totul copleșitor, dragostea vieții mele. Zâmbisem și încuviințasem, depozitând cuvintele într-un colț pentru atunci când voi avea copilul meu. Cuvintele acelea nu însemnau nimic pentru mine. Aș fi simțit altceva dacă ar fi fost băiat? Copilul începe să se tânguiască și apăs pe buton ca să chem asistenta.

— Ai nevoie de ajutor?

O asistentă la vreo 50 de ani care poartă o uniformă Care Bear intră vioaie în salon. Îi privesc zâmbetul forțat și încuviințez.

— Ai putea s-o duci în camera copiilor? Trebuie să dorm.

Estella este scoasă din salonul meu și respir ușurată.

Nu o să fiu bună la asta. Ce-a fost în mintea mea? Inspir aer pe nas și îl expir pe gură, așa cum făceam la yoga.

Vreau o țigară. Vreau o țigară. Vreau să o ucid pe femeia pe care o iubește soțul meu. E numai vina ei. Am rămas însărcinată ca să mă asigur că bărbatul cu care sunt căsătorită va rămâne cu mine. O femeie nu ar trebui să facă una ca asta. Ar trebui să se simtă în siguranță în căsnicia ei. De asta te căsătorești – ca să fii în siguranță de bărbații care încearcă să-ți distrugă sufletul. Mi-am oferit sufletul dorințelor lui Caleb. L-am oferit ca pe un miel de sacrificiu. Acum, nu numai că va trebui să concurez cu amintirea altei femei, dar și cu un bebeluș zbârcit. Se uita în ochii ei de parcă-i putea vedea Marele Canion ascuns în iriși.

Am oftat și m-am încovrigat, strângându-mi genunchii și prinzându-mi gleznele cu mâinile.

Am făcut câteva lucruri ca să-l păstrez pe acest bărbat. Am mințit și am înșelat. Am fost sexy și umilă, feroce și vulnerabilă. Am fost oricum, mai puțin eu însămi.

În momentul ăsta e al meu, dar nu sunt niciodată de ajuns pentru el. O simt – o văd în felul în care mă privește. Privirea lui e mereu scormonitoare, mereu caută ceva. Nu știu ce anume. Aș fi vrut să știu. Nu pot să mă aflu în competiție cu un copil – copilul meu.

Sunt cine sunt.

Numele meu e Leah și voi face tot posibilul să-mi păstrez soțul.

DOI

ÎN PREZENT

După patruzeci și opt de ore sunt externată din spital. Caleb e cu mine cât aștept să mi se facă externarea. O ține în brațe pe Estella și sunt aproape geloasă, numai că mă atinge constant – are o mână pe brațul meu, cu degetul mare îmi trasează cercuri în palmă, iar buzele îi sunt lipite de tâmpla mea. Mama lui Caleb a venit mai devreme, împreună cu tatăl lui vitreg. Au stat o oră, ținând cu rândul bebelușul în brațe înainte să se ducă la prânz cu niște prieteni. Am fost ușurată când au plecat. Oamenii care mă copleșesc în timp ce mi se scurge lapte din sâni mă fac să mă simt aiurea. Aduseră o sticlă de Bruichladdich pentru Caleb, o pușculiță Tiffany pentru fetiță și un trening Gucci pentru mine. În ciuda snobismului ei, femeia are gusturi excelente. Port treningul. Frec materialul cu degetele și aștept să fiu dusă la parter în scaunul cu roțile.

— Nu-mi vine să cred că am făcut asta, a spus Caleb pentru a milioana oară, privind-o. Noi am făcut asta.

Teoretic, eu o făcusem. Cât de convenabil este pentru bărbați să-și treacă numele pe aceste mici creaturi fără să facă mai mult decât să aibă un orgasm și să asambleze un pătuț. Îtinde mâna și începe să se joace cu părul meu. Zâmbesc slab. Nu pot rămâne supărată pe el. E perfect.

— Are părul roșcat, a zis el, de parcă ar fi vrut să certifice faptul că e copilul meu. E deja o roșcată. Biata copilă va fi nevoită să lupte. Nu e ușor să fii roșcată.

— Ce? Puful ăla? Țăla nu e păr, îl tachinez.

Adusese o păturică pufoasă de culoarea lavandei. Habar nu am de unde, din moment ce majoritatea lucrurilor pentru copilul nostru sunt verzi sau albe. L-am privit înfășând-o cu ea, așa cum îl învățaseră asistentele.

— Ai sunat la agenția pentru bone? îl întreb timid.

E un subiect dureros pentru noi, alături de alăptare – pe care Caleb o promovează cu putere și de care mie nu-mi pasă câtuși de puțin. Compromisul pe care-l făcuserăm era să mă mulg timp de câteva luni, după care să-i dau lapte praf.

Se încruntă. Nu știu dacă din cauza celor spuse de mine sau pentru că nu stă cum trebuie păturica pe copil.

— Nu luăm o bonă, Leah.

Urăsc faptul că el pare să știe cum ar trebui să decurgă totul. Ai putea jura că fusese crescut de însăși afurisita de Betty Crocker.

— Ai spus că nu te întorci la serviciu.

— Prietenele mele... încep, dar mă întrerupe.

— Nu mă interesează ce fac nulițățile alea răsfățate cu copiii lor. Ești mama ei și o vei crește tu, nu o străină.

Îmi mușc buza ca să nu plâng. Dacă mă iau după îndârjirea de pe chipul său, îmi dau seama că nu voi câștiga această bătălie. Ar fi trebuit să știu că o persoană precum Caleb Drake va ține cu dinții de ceea ce îi aparține și nu va permite nimănui să-l atingă.

— Nu știu nimic despre bebeluși. Am crezut, pur și simplu, că aș putea avea pe cineva care să mă ajute...

Mă folosesc de ultima armă... bosumflându-mă un pic. De obicei, funcționează în favoarea mea.

— Ne vom descurca, spune cu răceală. Majoritatea celor care au copii nu au opțiunea unei bone – se descurcă. Așa vom face și noi.

A terminat s-o înfeșe pe Estella. Mi-o pune în brațe, după care vine o asistentă să mă ducă pe cărucior până la mașină. Țin ochii închiși tot drumul, temându-mă să mă uit la ea.

Când Caleb aduce noua mea „mașină pentru mămici”, descoperim că nu poți pune un bebeluș înfășat pe scaunul special pentru copii. Eu m-aș fi supărat imediat. Atunci când lucrurile nu ies cum vreau, îmi ies din fire. Caleb, în schimb, începe să râdă și-i spune bebelușului, în timp ce-l desfașă, cât de naiv a putut să fie. Copila adoarme imediat, dar el continuă dialogul. E o prostie – un adult care să se poarte așa. După ce o fixează în curele, mă ajută să urc în mașină. Înainte să închidă portiera, mă sărută ușor pe buze. Închid ochii și savurez momentul, bucurându-mă de atenție. Sunt atât de puține săruturi care mă fac să mă simt legată de el. E întotdeauna altundeva... cu altcineva. Dacă bebelușul ne poate readuce împreună, atunci poate că am făcut bine.

E prima dată când sunt în noua mașină pe care Caleb a ales-o azi-dimineață de la o reprezentanță. Prietenele mele au SUV-uri mai puțin scumpe. Eu am ce e mai bun. În ciuda bucuriei inițiale, pare o condamnare de nouăzeci de mii de dolari. Caleb subliniază anumite lucruri cât conduce. Îi ascult cu atenție vocea, dar nu și cuvintele. Mă tot gândesc la cine se află în scaunul pentru copii.

Acasă, Caleb o ia pe Estella din scaunul special și o pune cu grijă în noul pătuț. Îi spune Stella. Mă lungesc

pe canapeaua mea preferată din sufrageria noastră mare și schimb posturile la televizor. Îmi aduce o pompă de muls și tresar.

— Trebuie să mănânce, asta dacă nu vrei să o faci în modul tradițional...

Smulg pompa și mă pun pe treabă.

Mă simt ca o vacă mulsă când mașinăria vibrează și toarce. Cum e corect? O femeie poartă copilul timp de patruzeci de săptămâni îngrozitoare, numai ca să fie legată de o mașinărie și forțată să-l hrănească. Lui Caleb pare să-i placă disconfortul meu. Are un ciudat simț al umorului. Deseori mă tachinează și face glume istețe la care nu reușesc mereu să ripostez, dar acum râd când se uită la mine cu acel zâmbet slab pe buze.

— Leah Smith, spune. O mamă.

Îmi dau ochii peste cap. Îi plac cuvintele astea, dar mie îmi dau palpații. Când termin, în ambele sticle e o cantitate mare de lapte apos. Mă aștept să facă el restul, dar se întoarce cu Estella plângăreată în brațe și mi-o înmânează. E abia a treia oară când o țin în brațe. Încerc să mă port natural ca să-l impresionez și pare să funcționeze, deoarece atunci când îmi dă biberonul, zâmbește și-mi mângâie obrazul.

Poate că am găsit soluția – să mă prefac că-mi place chestia asta cu maternitatea. Poate e ceea ce are nevoie să vadă la mine. Mă uit la ea cum sugă din biberon. Ochii îi sunt închiși și scoate sunete oribile, de parcă e lihnită de foame. Nu e înspăimântător. Mă relaxez un pic și îi analizez chipul, căutând asemănări cu mine. Caleb a avut dreptate: e o roșcată în devenire. Restul seamănă mai degrabă cu el – buze pline, perfect definite, sub un năsuc ciudat. Cu siguranță va fi frumoasă.

— Îți amintești că luni plec într-o călătorie de afaceri? mă întrebă el, așezându-se în fața mea.

Ridic brusc capul și nu fac nimic care să-mi mascheze panica de pe chip. Caleb pleacă deseori în interes de afaceri, dar am crezut că va renunța câteva săptămâni ca să mă lase să mă acomodez.

— Nu mă poți părăsi.

Mă privește surprins și soarbe dintr-un pahar.

— Leah, încă nu vreau s-o părăsesc, dar s-a născut mai devreme. Nimeni altcineva nu se poate duce; am încercat să găsec un înlocuitor, zice el, aplecându-se și sărutându-mi palma. Te vei descurca. Luni vine mama ta. Te poate ajuta ea. Voi fi plecat numai trei zile.

Îmi vine să plâng când îmi dă această mică informație. Mama mea, pe lângă faptul că e o narcisistă insuportabilă, mai e și dependentă de drame. O zi cu ea pare o săptămână. Caleb îmi observă privirea și se încrunță.

— Face eforturi, Leah – vrea să vină. Ia-o ușor.

Îmi mușc limba ca să nu spun ceva cu adevărat neplăcut. Am o latură răutăcioasă pe care Caleb o consideră ofensivă, așa că o ascund atunci când e el în preajmă. Când *nu* e, înjur ca un birjar și arunc cu lucruri.

— Cât va sta? mormăi.

— Fă-o să râgâie...

— Poftim?

Sunt atât de distrasă de iminenta vizită a mamei, încât nu observ că Estella s-a înecat și are pe buze bobite de lapte.

— Nu știi cum s-o fac.

El vine lângă mine, o ia în brațe și o pune pe pieptul lui. O bate ușor și rar pe spate, făcând-o să scoată un sunet scurt.

— Va fi aici o săptămână.

Mă rostogolesc și îmi ascund obrazul într-o pernă, cu fundul în sus. El mă plesnește peste fese și râde.